LUCIE PILÁTOVÁ

PŘÍPAD PEČETNÍHO PRSTENU

KLOKAN

edice

Copyright © 2023, Lucie Pilátová
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © 2023, Lucie Pilátová
Redakční úprava Otilie Grezlová
Grafická úprava obálky Emil Křižka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2023
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-120-4

Případ pečetního prstenu

Je těžké nechat minulost minulostí a přestat si malovat budoucnost, i když se první rozplyne v řece času a druhá znamená naději. Ale život je tady a teď, protože ne vždy platí, že na každém konci je hezké, že něco nového začíná. Někdy totiž události nekončí, přestože si myslíme něco jiného. Stejně jako ta, jejíž jméno znamená – Bůh je můj soudce.

1. Daniela

Chcete-li Boha rozesmát, řekněte mu o svých plánech a uvidíte, co se stane. Škodolibě se zasměje a hodí vám do nich vidle. Stejně jako to udělal mně. Takže Bůh? Spíš Lucifer, padlý anděl, co to hraje na obě strany. Možná i proto ten, který se rozhodl, že bude, dostal přezdívku Andílek. Stal se mým druhým já, společníkem v životě, který měl být jinak. Lepší? Nevím. Už dávno jsem si přestala lakovat budoucnost na růžovo. Netrápím se tím, co přijde, protože to my sami ovlivníme jen zčásti. Trvalo dlouhých sedm let, než jsem si uvědomila, že nejlepší je moc přítomného okamžiku. Když se tak stalo, začaly se věci měnit k lepšímu.

Teď píšu účty minulosti druhých lidí a pátrám po tajemstvích zaprášených časem. Jenže i já mám minulost, které musím platit za to, co jsem udělala. Ale musíme vždycky zaplatit za všechny naše hříchy? Kdo vlastně určuje, že skutek, který se

stal, je hřích. Bůh? Někdy totiž může být chybou vracet se k událostem, které odvál čas. Třeba pak zjistíme, že věci byly ve skutečnosti jinak, než se tenkrát zdály být.

Máme vůbec právo hodit vlastní chybu na druhé? Ukázat jim, o co všechno přišli? Nebo je lepší žít s vinou a vědomím toho, že by nám dotyční neodpustili? Všechno je úhel pohledu, v němž záleží hlavně na tom, jestli dokážeme odpustit především sami sobě.

Jenom tak se totiž můžeme posunout dál a pustit do života nové lidi, věci, události. Nakonec možná zjistíme, že někdy je třeba ztratit, abychom mohli získat.

„Posaďte se, paní Bachmanová," vybídla jsem postarší ženu, která připomínala vyschlou tresku očividně svádějící marný boj s časem.

„Danielo, děkuji, že jste mě přijala takhle narychlo," vyšpulila oteklé rty, za které by se nemusel stydět ani kačer Donald. Napadlo mě, že možná bude chtít kontakt na jednoho z našich právníků, protože chce zažalovat dermatologa, který jí provedl tuhle hrůzu.

„Co pro vás mohu udělat?" zeptala jsem se.

„Potřebuji, abyste něco našla," vyhrkla a upřela na mě pichlavé oči. „A důrazně vyžaduji vaši diskrétnost," dodala.

Ohradila jsem se: „Paní Bachmanová, copak vy nevíte, že u nás platí zásada, co se řekne v dané místnosti, to tam také zůstane?"

Marianna Bachmanová k nám přišla poprvé před třemi lety. Chtěla, abychom zjistili, jestli její manžel nemá milenku. Neměl. Ve firmě jsme se shodli, že by mu to strach nedovolil. Nikdo z nás nechápal, jak se tenhle úspěšný podnikatel, měřící skoro dva metry, slušně řečeno dobře živený, může bát své manželky, která odhadem vážila maximálně padesát kilo i s postelí.

A protože každý dobrý skutek má být po zásluze potrestán, důkazním ujištěním jeho naprosté věrnosti jsme si

u Bachmanky šplhli natolik, že nám pravidelně dávala zakázky obsahující sledování celé rodiny, přátel, jejího doktora, a dokonce i zaměstnanců manželovy firmy. Nejdřív mi to vadilo, ale pak se kolega Markus vyjádřil ve smyslu, že někdo rád vaří, chodí do divadla nebo sportuje a Marianna Bachmanová šmíruje lidi. Jelikož za to dobře platí, můžeme být vlastně rádi.

Teď na mě vytřeštěně zírala a pak vypískla: „Jde o mého muže."

„Copak?" nadzdvihla jsem obočí.

Po chvilce ticha sáhla do kabelky, vytáhla malou krabičku a otevřela ji.

„Podívejte se," pronesla vážným tónem.

Na modrém sametu ležel nádherný starožitný prsten. Podle vyrytého erbu vypadal jako pečetní.

„Krásná práce," přikývla jsem.

Bachmanová ho vzala do ruky a jemně po něm přejela. Z prstenu se vysunul klíč.

„Potřebuji, abyste našla zámek, ke kterému patří," prozradila konečně zadání dalšího úkolu.

„Jak ten prsten souvisí s vaším mužem?"

„Můj manžel pochází z významného aristokratického rodu. Jeho předci byli vojáci, generálové. Měli spoustu tajemství. Některá předávali svým potomkům, jiná si vzali do hrobu. Když před měsícem zemřela manželova matka, zapomněla nám předtím říct, od čeho ten klíč je."

To si dovolila dost, pomyslela jsem si a nahlas dodala: „Třeba ani ona sama nevěděla, co ten prsten otvírá."

„Já si myslím, že to věděla až moc dobře."

„Z čeho tak soudíte?"

„Při rodinných oslavách vždycky říkávala manželově sestře, že po ní zdědí poklad."

„A co ona na to?"

„Sonja je protivná, hamižná stará panna. Asi před rokem se k Bettině, jako tchyni, přestěhovala, že o ni bude pečovat. Podle mě z ní tahala informace o rodinné historii, a hlavně k tomu

pokladu. Jenže před půl rokem Bettina dostala mrtvici a přestala mluvit. V sanatoriu ji dali jakžtakž dohromady, takže se vrátila domů. O pár týdnů později volala Sonja, že maminka upadla do kómatu a odvezli ji do nemocnice tady v Curychu. Když před měsícem zemřela, jeli jsme k nim do Näfels, abychom vyzvedli šaty a domluvili pohřeb. Sonja nebyla doma. Nemohli jsme čekat, proto manžel rozhodl, že něco najdeme u Bettiny v šatně. Věděla jsem, že milovala jednu kabelku, bez které nedala ani ránu. Prohledala jsem všechny zásuvky, a nakonec jsem ji objevila schovanou za dvířky ve stěně, která byla ukrytá za věšáky s oblečením. Otto souhlasil, že ji dáme tchyni do rakve. Než jsme všechno odevzdali v pohřební službě, podívala jsem se dovnitř. Naštěstí. Byla tam tahle krabička. Rychle jsem ji vzala a strčila do kapsy. Nikdo si ničeho nevšiml."

„Paní Bachmanová," zahrozila jsem na ni prstem. „Uvědomujete si, že je to krádež?"

„Jak to, vždyť ten prsten je manžela."

„Pokud neproběhlo dědické řízení, je nejenom vašeho manžela, ale i jeho sestry."

„A co mám teď dělat?"

„Říct mu to."

„Víte, pokud jde o rodinu z jeho strany, chová se jako trouba."

A tebe to žere, napadlo mě.

„Ten je schopný Sonje nechat všechno, aby byl klid. Jenže my máme dvě děti, a jestli je to opravdu klíč k pokladu, nechci, aby o něj přišly. Myslíte si, že švagrová by nám něco takového přiznala? Tak to ani náhodou."

„Dobře. Teď si ten prsten s dovolením vyfotím a vy ho následně vrátíte."

„No, do kabelky už asi těžko," odsekla.

„Já myslím, že si určitě poradíte." Nacvakala jsem mobilem pár fotek.

„Paní Bachmanová, zkuste od manžela zjistit, jestli neexistuje nějaký soupis majetku jeho rodiny," požádala jsem ji.

„Zejména aristokratické rody tuhle praxi dodržovaly docela hodně. Pomohlo by mi, kdybyste se ho zeptala na ten erb."

„Danielo, nic vám neslibuji, ale samozřejmě se pokusím být nápomocná." Za celou dobu se poprvé usmála, což ji nejspíš muselo s těmi čerstvě přifouknutými rty pořádně bolet.

Když konečně odešla, doslova jsem se zhroutila do křesla a chvilku zírala z okna. Jen tak. Problém Marianny Bachmanové mě přivedl ke vzpomínce na vlastní minulost. Je pravdou, že posledních sedm let mě naučilo nedívat se dozadu a vlastně ani dopředu a brát věci tak, jak přicházejí. Jak říká můj oblíbenec filozof Eckhart Tolle, žijeme tady a teď. Možná tím, že jsem se přehrabovala v minulosti jiných, tu svoji jsem s lehkým srdcem odsunula do pozadí. Na druhou stranu se mi nikdo nemohl divit, jelikož důvod, proč jsem jednoho krásného dne ze svého minulého života zmizela jak pára nad hrncem, byl starý jako lidstvo samo. Stačil jediný pohled na otce mého Andílka, o kterém jsem tenkrát věděla jenom já, a ženu spící vedle něj.

Bylo jasné, že do Prahy k mámě jet nemůžu, protože tam by mě Michael našel, takže jsem ještě tu noc zatelefonovala tátovi do Švýcarska. Neptal se na nic, sedl do auta a o pár hodin později mě vyzvedl u zadní brány Lesova. O sedm měsíců později se mi narodil Timo. Milovala jsem ho od prvního okamžiku, co se na mě podíval. A kouzelnému Andílkovi podlehl i táta, který se ve svém vnukovi doslova viděl.

Časem otec prodal penzion v Airolu a koupil podíl v bezpečnostní firmě svého známého, takže jsme se přestěhovali z hor do Curychu. Jednou si nevěděl rady s jistým problémem. Pomohla jsem mu ho vyřešit. Druhý den se u nás objevil tátův společník Lukas Balmer a nabídl mi pracovní smlouvu. Prý ve firmě nutně potřebují kolegyni, protože kolegů mají až dost. Po seznámení s klientkami typu Marianny Bachmanové mi došlo, že je pánové nejspíš nevydýchali. Vymínila jsem si ale, že než začne Timo chodit do školy, budu pracovat převážně z domova.

Nedalo se nevšimnout si, že se Lukas objevuje u nás čím dál častěji. Nejdřív jsme spolu řešili pracovní věci, později došlo i na soukromí. Jednou jsem mu u láhve alsaského ryzlinku prozradila důvod mého odchodu od Timova otce. Nelitoval mě, jenom podotkl, že i když něco nějak vypadá, ještě neznamená, že to tak musí být. Když to řekl takhle nahlas, probudil ve mně výčitky svědomí. Moje dítě má někde tátu a nějaký táta neví, že má dítě. Sedm let je tak akorát na to, abych dala věci do pořádku. Tedy až vyřeším naši věrnou klientku Bachmanovou.

„Danielo?“ ozvalo se ode dveří.

Nadskočila jsem leknutím na židli. „Tati, kdy jsi přišel?“

„Už pár minut na tebe koukám. Ovšem ty jsi vypadala, že tělo je sice tady, ale myšlenky úplně někde jinde.“

„Jelikož budu brzy zase o rok blíž ke čtyřicítce, tak rekapituluji.“

„Ty kecko,“ zasmál se. „Máš nějaké přání k narozeninám?“

„Aby to bylo pořád tak, jak to je.“

„A co Lukas?“ zeptal se.

„Co myslíš?“

„Líbíš se mu.“

„To jsem jaksi poznala.“

„No a…“

„Tati, pokud ses chtěl zeptat na to, jestli se Lukas líbí mně, tak ano. Líbí. Je to charismatický chlap. Jenže…“

„Co jenže?“

„Je o osm let starší a můj šéf.“

„To jsem já taky.“

„Otče, tohle je debata o ničem.“

Nadechl se, ale naštěstí ho přerušil ho můj mobil. Mrkla jsem na displej. Lukas.

„Ahoj, Lukasi,“ přijala jsem hovor

„Danielo, co děláš dneska večer?“

„To, co včera, předevčírem, zítra, pozítří a za týden.“

„Fajn, zvládla bys ve svém bohatém programu večeři? Se mnou?“

„Jasně.“

„Tak v šest u vás před domem,“ řekl a zavěsil.

„Kde jsme skončili?“ otočila jsem se na tátu, který stál celou dobu v místnosti a poslouchal.

„Že Tima pohlídám a ráno odvedu do školy,“ odvětil. Pak se spokojeně usmál a odešel.

Během dne jsem se definitivně rozhodla. Jakmile dokončím zakázku pro Mariannu Bachmanovou, vezmu si pár dní volna a uzavřu účet s minulostí. Zajedu do Lesova a vezmu s sebou Tima. A pro jistotu i tátu. Třeba Michael řekne, že jsem si to všechno vymyslela a vyhodí mě. A třeba ne a Timo bude mít další babičku, dědu a dokonce tety. S touhle myšlenkou jsem pak večer nasedla k Lukasovi do auta.

„Sluší ti to,“ poznamenal.

„Poslouchej, proč mám pocit, že nejedeme do restaurace,“ zajímala jsem se při pohledu na jeho lehce odrbané džíny, triko a oblíbenou vojenskou parku.

„Lekce číslo nekonečno,“ napomenul mě. „Pečlivě poslouchej a čti mezi řádky. Já jsem tě pozval na večeři, ale o restauraci nepadlo ani slovo.“

„Tak hlavně abychom skončili někde, kde si nebudu připadat jak blázen,“ odsekla jsem s letmým pohledem na své černé koktejlky.

Asi po patnácti minutách zastavil před menším činžovním domem.

„Konečná,“ zahalekal.

Bydlel ve druhém patře v minimalisticky zařízené dvougarsonce.

„Máš to tady hezké,“ řekla jsem ze slušnosti.

„Je to příšerné,“ oponoval. „Pronájem.“

„Proč si nepořídíš něco vlastního?“

„Zatím nemám rodinu. Tak to takhle stačí. Navíc nechci bydlet v Curychu napořád.“

„Plánuješ se odstěhovat na vesnici?“

„Do Lugana.“

„Táta o tom taky uvažoval. Nakonec jsme skončili tady," povzdychla jsem si.

Zatvářil se nečitelně, sundal si bundu a zapnul počítač.

„Máš ráda italskou kuchyni?" zeptal se.

„No jasně," přikývla jsem.

„Fajn. Tak já jdu vařit a ty si prohlédni složku vedle compu."

Vzala jsem desky a uvelebila se na sedačce s výhledem do kuchyňského koutu. A na Lukase.

„Tak co?" houkl na mě od sporáku.

Stočila jsem oči do papírů, ze kterých zřetelně vystupovalo jméno Michael Ebner.

„Co to má znamenat?" vyjekla jsem.

Odložil nůž a otočil se ke mně.

Mrskla jsem papíry na stůl. „Jak sis vůbec mohl dovolit přehrabovat se v mým životě?"

„Nebylo v něm nic, co bys mi už sama neprozradila," odtušil a dál pokračoval ve vaření.

Ten chlap je strašnej, napadlo mě. Vždycky o krok přede mnou.

„Promiň," vysoukala jsem ze sebe pracně.

„Přečetla sis to?"

Ze záznamů vyplynulo, že se Michael přestěhoval do Salzburgu, kde spolu s manželkou řídí firmy své matky.

S manželkou?

„Takže Julie se vrátila do Lesova," uvažovala jsem nahlas.

„Jestli myslíš Julii Mortovou, tak ano."

„Chtěla jsem tam zajet. S Timem. A byla jsem připravená na to, že se pohádáme, popře otcovství nebo nevím. Vždycky byl tak trochu nevyzpytatelný, na chlapa dost emotivní. Tohle je vlastně ideální situace."

„Co je ideálního na tom, že se otec tvého syna oženil?"

„Jeho rodinný stav mě nezajímá. Podstatný je fakt, že tam nebude, což je ta lepší varianta, když nad tím tak přemýšlím."

„Nerozumím."

„Julie mi řekne, jestli už konečně dospěl, nebo se pořád chová jako pako a já budu aspoň vědět, co od něj čekat."

Ztichl a míchal houby na pánvi.

„V lednici je salát. Můžeš ho dát na stůl?“ řekl po chvilce.

„Jasně. Páni, vypadá skvěle,“ pochválila jsem ho.

„Umíš otevřít víno?“ zeptal se.

„Pár láhví jsem už otevřela. Kde máš otvírák?“

„Leží na vinotéce v pokoji. Vyndej sauvignon, prosím.“

Než jsem nalila každému sklenku, naservíroval jídlo. Hříbky s těstovinami, stejně jako salát, neměly chybu.

„Uvažovala jsi někdy nad tím, že bys to s otcem Tima ještě zkusila?“ vrátil se Lukas k tématu před večeří.

„Hodně jsem nad tím přemýšlela po tom, co jsi mi řekl, že někdy věci nemusí být ve skutečnosti takové, jak vypadají. Kdybych tenkrát začala ječet a on se probudil, třeba by mi vysvětlil, že to je omyl, že se mi to všechno zdá, že v té posteli vedle něj nikdo neleží nebo že mu do ní ta ženská vlezla sama a on si toho nevšiml. Byla jsem zamilovaná, naivní a blbá, takže bych se nejspíš nechala ukecat. Jenže dneska jsem o sedm let starší, zkušenější a jediné, co mě k návštěvě Lesova vede, je fakt, že Timo by měl znát pravdu. Michael koneckonců taky. Ne že by si ji zasloužil, ale má na ni právo.“

„Co když Tima odmítne?“

„To se samozřejmě stát může. Proto tam nepojedu sama, ale vezmu s sebou tátu.“

„Už víš kdy?“

„Až vypořádám jinou minulost,“ vzpomněla jsem si na dopolední návštěvu.

„Čí?“ zeptal se dolil nám víno.

„Bachmanové, nebo spíš jejího Otíka.“

„Už zase chce šmírovat vlastního manžela?“

„Tentokrát si připravila zajímavější problém.“ Nalistovala jsem v mobilu fotky prstenu. „Jde o tohle,“ dala jsem mu displej před oči a v krátkosti vylíčila rozhovor s naší oblíbenou klientkou.

„Hezké, přibereš mě k tomu, drahá kolegyně?“ vypadlo z něj po chvilce.

„Myslíš, že to nezvládnu sama?“

„Naopak. Jen předpokládám, že Bachmanka na tuhle věc spěchá a ve dvou nám to půjde rychleji.“

Něco na tom bylo. Navíc Marianna Bachmanová uměla být vděčná. Jak finančně, tak i dalšími kontakty.

„Když se podíváš na trn klíče, vypadá celkem komplikovaně. Takže bych řekla, že pasuje do nějakého důmyslného zámkového mechanismu. Třeba bezpečnostního,“ napadlo mě.

„Nejsem odborník, ale podle tvé úvahy si myslím, že ten prsten pochází z viktoriánského období, které je známé spoustou různých průmyslových patentů.“

„Jestliže se ovšem budeme držet varianty, že jde o bezpečnostní zámek. Mrknu na internet. Můžu k tobě na počítač?“

„Ty můžeš všechno,“ usmál se a dolil nám další skleničku vína.

Dvojsmysl téhle věty se nedal přehlédnout už proto, že si sedl těsně vedle mě a opřel se mi bradou o rameno. Kdybych otočila hlavou, můžeme si dávat umělé dýchání. Jenže mě zatím pořád bavily ty jeho opatrné projevy náklonnosti. Chlap, co se nebojí žádného problému, poradí si s kdejakým neřádem, je chytrý, vtipný a navíc dobře vypadá, se stydí dát ženské pusu. Nebo to tak muži po čtyřicítce mají? Uvědomila jsem si, že na to, že mám už sedmiletého syna, moje zkušenosti s opačným pohlavím jsou takřka nulové. Možná proto, že se kolem mě neustále motá nějaký chlap. Jenže to jsou hlavně kolegové a ten zbytek tvoří táta s Timem. Takže ti normální vlastně ani nemají moc šancí se ke mně dostat. Asi se budu muset nad sebou zamyslet, jestli bych neměla projevit trochu víc vstřícnosti.

„Tak koukej.“ Klepla jsem na obrazovku, kde se ve vyhledávači zobrazilo jméno Joseph Bramah.

„Kdo je to?“

„Vynálezce bezpečnostního zámku z konce osmnáctého století. Obyčejný člověk si ho zcela určitě dovolit nemohl, ale aristokrat, člen významného vojenského rodu ano. Co když potřeboval ukrýt nějaké tajemství.“

Nalistovala jsem fotografie prstenu v mobilu.

„Podle těch otočených písmen se jedná o pečetní prsten. Pravděpodobně pánský.“

„Proč by žena nemohla vlastnit pečetní prsten?“ zeptal se Lukas.

„Určitě mohla. Podle mě by si ale na něj nechala vyrýt něco jemnějšího, decentního a určitě ne jméno a erb.“

„Půjč mi mobil,“ požádal mě.

Zvětšil snímky a chvíli si je důkladně prohlížel.

„Tady dole je napsáno Ea Via. To je latinsky a znamená to něco jako cesta,“ vysvětlil.

„Ty umíš latinsky?“ podivila jsem se.

„Italsky. A italština, jak známo, vychází z latiny. Což bys měla jako poloviční Italka vědět,“ dodal s ironickým podtónem.

„Ano, tati,“ pronesla jsem s výrazem právě nachytané školačky.

„Erb je zřetelný, ale to jméno. Vypadá jako Lotho a dál to nepřečtu,“ pokračoval Lukas v prohlížení snímků.

„Potřebuješ brýle?“ vrátila jsem mu jeho rýpanec.

„Možná by stačilo, kdybys to příště nafotila pořádně,“ odsekl a zamračil se.

„Copak ty můžeš rýpat a já ne?“ nedala jsem se.

„Já mluvím k věci,“ odfrkl.

„Něco ti řeknu, Lukasi Balmere. Kdyby byla ješitnost vidět, tak tobě z té hromady koukají jenom uši.“

„Takhle drzou ženskou jsem v životě neviděl,“ skoro zašeptal.

„K věci,“ přešla jsem jeho poznámku. „Marianna mi slíbila, že sežene soupis majetku rodiny jejího manžela. Pokud tedy nějaký takový seznam existuje. K Bachmanům se ten prsten mohl dostat různými způsoby. Býval to vojenský rod, takže to může být kořist a zámek bude v takovém případě nedohledatelný. Na druhou stranu, proč by její tchyně pořád zdůrazňovala, že mají v rodině poklad?“

Lukas mlčel a upřeně si mě prohlížel.

„Tady asi taky musíme počítat s tím, že to byla stará paní. Mohla to mít v hlavě už trochu popletené,“ pokračovala jsem.

Ticho z jeho strany začínalo být nepříjemné.

„Ty se mnou nemluvíš?“ nevydržela jsem to. „Urazil ses?“

„Celou dobu tě pečlivě poslouchám,“ řekl.

„A co si o tom myslíš?“

„Že na to jdeš dobře. Kdy se ti má ozvat Bachmanka kvůli tomu majetku?“

„Až něco zjistí.“

Neřekl ani slovo, zvedl se a šel pro další láhev.

„Lukasi, už si nedám. Zavoláš mi taxi, prosím?“ požádala jsem ho.

„Vyspíš se vedle. Ráno tě cestou do práce odvezu domů.“

„Ráno už je,“ strčila jsem mu pod nos svoje hodinky, které ukazovaly půl třetí.

„Tak alou do postele,“ nařídil mi.

Pak mě dostrkal do ložnice a zavřel dveře. Svlékla jsem se a zalezla pod peřinu. Únava a nejspíš i alkohol mě zmohly natolik, že jsem dalších šest hodin spala jako dřevo. K životu mě probral pocit, že se dusím. Otevřela jsem oči. Na krku mi ležela čísi ruka. Při větším zaostření mi došlo, že mužská. Prudce jsem ji odstrčila. Z pod peřiny vedle mě se ozvalo zamumlání. Pak se objevila hlava. Lukasova.

„Nazdar. Jak ses vyspala?“ pozdravil mě a posadil se.

Neměl pyžamo. Letmým pohledem pod peřinu jsem zjistila, že nemám podprsenku ani kalhotky.

„Tvrdil jsi, že budeš spát na sedačce. Dokonce si pamatuji, že jsi mě sem strčil a zavřel dveře. Zvenčí. Takže mi laskavě vysvětli, co tady děláš. Nahej.“

„Nějak jsem tě musel přesvědčit, abys tady zůstala.“

Rozpačitě jsem si odkašlala. „Trochu se bojím zeptat, jestli něco bylo.“

„Když jsem přišel z koupelny, už jsi chrápala,“ podotkl a pomalu se zvedal.

„Stop. Nepotřebuju se dívat na tvůj zadek. Otoč se!“ zaječela jsem.

K mému překvapení poslechl. Rychle jsem vyklouzla zpod peřiny, popadla oblečení a pospíchala do sprchy v naději, že

se mi podaří ten trapas smýt. O patnáct minut později na mě v kuchyni čekala snídaně.

„Dneska dotáhnu jednu zakázku a další předám Markusovi. Zastavím se tak kolem čtvrté. Bylo by dobré, kdybys mrkla na ten erb."

„Budu mít na tebe ale jenom dvě hodiny," upozornila jsem ho.

„Jak to?"

„V sedm jdu s Julianem Holligerem na večeři."

„Cože?"

Nedalo se přehlédnout, že lehce zbledl a rysy v obličeji mu ztvrdly.

„Nevšiml jsem si, že byste spolu něco měli," znejistěl.

„Máme," pronesla jsem teatrálně a při pohledu na jeho zkoprnělý výraz vyprskla smíchy.

„Máme spolu zakázku na večeři nadačního fondu Foxomu. Budeme hlídat, aby místní honorace nezhltla víc než dvě tři jednohubky a taky aby neutekli bez zaplacení výpalného. Jelikož bude mít řeč madam Kellerová, každý se rád vykoupí. S tou hromadou peněz pak musíme do trezoru."

„Víš, že jsi drzá holka?" naklonil se ke mně s očividnou úlevou.

„Jo, často mi to říká jeden starší pán," odsekla jsem rozpustile.

Když mě odvezl domů, vystoupil se mnou, objal mě a do ucha mi zašeptal, že si to ještě vypiju. Hledání erbů, prstenů a historických událostí mělo něco do sebe. Zapomněla jsem na čas i na Tima. Pohled na hodiny v pracovně mě dost rychle uvedl zpátky do reality. Taky mi došlo, že nemám, čím bych pro něj dojela do školy. Popadla jsem telefon a rychle vyťukala tátovo číslo.

„Ahoj, drzá holko," ozval se z druhého konce linky Lukas.

„Hele, nemám čas na legrácky. Je tam táta?"

„Někam si odběhl a zapomněl tady mobil."

„Můžeš ho prosím najít? Nějak moc jsem se zabrala do práce a už nestihnu dojet pro Tima do školy autobusem. A táta si vzal auto."

„Zařídím to," slíbil a zavěsil.

Za půl hodiny se přiřítil i s Timem.

„Andílku, moc se omlouvám. Nečekal jsi dlouho?“ objala jsem ho.

„Lukas přijel úplně přesně, mami. A kde je děda?“

„To bych taky ráda věděla.“

Když Timo zmizel ve svém pokoji, vzala jsem Lukase za ruku a odtáhla ho do pracovny.

Zatvářil se odmítavě. „Počkej, co to děláš?“

„Zasloužíš si kafe,“ odvětila jsem.

„Musím se vrátit do kanceláře.“

„Nemusíš. Navíc pro tebe něco mám.“

V ostře řezané tváři vykouzlil smyslný úsměv.

„Je tady Timo,“ zašeptal mi do ucha.

„Tomu to rozhodně nebude vadit,“ zašeptala jsem zpátky a mávla rukou k počítači.

Naklonil se nad obrazovku a začetl. Po pár minutách se zvedl.

„Poslouchej, já si tě budu muset nějak pojistit,“ pronesl vážným hlasem.

„Jak to myslíš?“

„Abys mi neutekla ke konkurenci, protože tohle je hodně dobrý. Takže mi uvař to kafe, já mezitím zavolám do kanceláře, že odteď jsem už jenom na telefonu.“

„Jak jsi došla k těmhle informacím?“ zeptal se, když jsem se vrátila se dvěma hrnky kávy.

„Něco jsem objevila v heraldické knihovně, pár věcí v turistickém průvodci Näfels a v jedné knize o historii švýcarského vojenství. Jeden z předků Otto Bachmana se jmenoval Nicolas Franz von Bachman. Významný důstojník ve službách sardinského krále a savojského vévody Viktora Amadea III. Žil přibližně v době, kdy se objevil patentní zámek. Tedy v devatenáctém století. Ten prsten je opatřený erbem, který se vztahuje k zámku Wolfurt. On to je spíš takový panský dvůr. Nachází se na cestě, kterou tenhle rytíř řádu svatého Mořice a svatého Lazara musel absolvovat, když jel ze Sardinie do Näfels, což je sídlo rodu Bachmanů tady ve Švýcarsku, dneska patří pod

Glarus. Myslím si, že zámek k tomu klíči by se mohl nacházet ve Wolfurtu. Je to v okrese Bregenz v Rakousku nedaleko Bodamského jezera.“

„Už se ti ozvala Marianna?“

„Ještě ne. Asi není jednoduché sehnat soupis takového majetku. Mezitím zkusím vymyslet, co všechno mohl ten klíč otevírat.“

„Spoustu věcí od trezoru přes šperkovnici až po schránku na doklady. Zkrátka něco menšího,“ usoudil.

„Jasně, to se dá odvodit podle velikosti trnu,“ přikývla jsem. „Jenže proč by nemohl otevírat třeba nějaká dvířka? A pokud by v nich byly dva zámky, tak by to mohly být menší dveře.“

„Například od tajné místnosti?“ navrhl.

„Přijde mi to jako zajímavá možnost.“

„Proč ne. Na druhou stranu si uvědom, kolik času uplynulo. Pokud je tvá úvaha o tom zámku správná, majitelé ho nejspíš prolezli od sklepa až na půdu, takže jakoukoli tajnou místnost by určitě objevili.“

„Ono je to asi v danou chvíli jedno. V první řadě počkáme, s čím přijde Bachmanka. Já mezitím zkusím sehnat co nejvíc informací o Wolfurtu.“

„Co kdybychom se tam zajeli podívat?“

„Kdy?“

„O víkendu?“

„Musím se domluvit s tátou, jestli pohlídá Tima.“

„Táta Andílka tentokrát hlídat nebude,“ ozvalo se od dveří.

Oba jsme leknutím doslova nadskočili.

„Chceš, abych dostala infarkt?“ ohradila jsem se.

„Je mi líto, ale o víkendu už něco mám,“ podotkl otec.

„Rande?“ vykulila jsem oči.

„No to bych mu dala.“

„Ježíši Kriste,“ vypadlo ze mě.

Do pracovny vešla moje matka. „Taky tě ráda vidím, dcero,“ pronesla vyčítavě.

„Mami, nech toho. Dobře víš, jak jsem to myslela.“

Zvedla jsem se od stolu a šla ji přivítat.

„Něco chystáte?“ vyzvídal táta, když máma odešla za Timem.

Lukas mu v krátkosti vysvětlil důvody našeho výletu k Bodamskému jezeru.

„A co kdybychom tam jeli s vámi? Chtěl jsem s Katkou vypadnout z Curychu a u Bodamského jezera ještě nebyla,“ zamyslel se nahlas.

„Abyste se tam zase hádali, tati?“ pronesla jsem otráveně.

„My se už dávno nehádáme,“ odsekl.

„Jak dávno?“ zavětřila jsem.

„Asi tak půl roku.“

„Nejdéle jste to vydrželi deset měsíců,“ upozornila jsem ho.

„No vidíš,“ řekl. „Máme ještě čtyři měsíce.“

„Jenže to bylo deset měsíců neboli školní rok, který jsem trávila u mámy v Praze. O prázdninách jsem na vás už druhý týden musela volat policajty,“ vyštěkla jsem.

„To si tedy nepamatuju.“

„Ale já jo. Bylo mi patnáct a hned na to jste se rozvedli.“

„Teď už je to jiné,“ namítl.

„Tak víš co? Až se zase pohádáte, nechoď za mnou brečet. Jediné, co ode mne uslyšíš, že jsem ti to říkala. A totéž řeknu i mámě.“

„Co mi řekneš, Danielko?“ zeptala se máma v doprovodu Tima.

„Že pojedeme společně na víkend,“ zakoulela jsem očima.

„To je skvělé,“ zajásala.

Mrkla jsem na hodinky. Naštěstí se blížila šestá.

„Lukasi, musím se jít chystat na tu večeři u Kellerky. Klidně tady buď, pracuj, čti si, v lednici je jídlo, ve vinotéce víno, chovej se jako doma. Já se jdu obléct, protože za půl hodiny přijede Julian.“

„Já jsem ti to vlastně zapomněl říct. Julian musel odjet do Bernu,“ plácl se do čela.

„V tom případě nemusím pospíchat,“ podotkla jsem a uvelebila se v křesle.

„No to musíš. Kellerku by kleplo, kdyby mě viděla v mých nejoblíbenějších džínách a bundě.“

„Proč by… moment, chceš mi říct, že jdeš se mnou?“

„Nepřijde ti hloupé, abych kolegům kazil večer a posílal je na takovou nudnou party?“

Než jsem stačila odpovědět, přerušila nás máma.

„Danielko, udělám k večeři lívance. Kde máš mouku?“

„V lednici je naložené maso. Mouku nemáme.“

„Tak já ji zítra koupím,“ oznámila a zmizela.

„Jdu se raději obléct nebo se zblázním,“ povzdychla jsem si a zavřela se v koupelně.

O dvacet minut později už Lukas v pracovně nebyl. Seděl v kuchyni u jídelního stolu, kde ho máma nejspíš podrobila důkladnému výslechu. Když mě uviděla, zamračila se.

„Danielko, jdeš s Lukasem na večeři a máš na sobě tohle. Vezmi si šaty,“ snažila se mi nařídit.

„Nevezmu, protože by se mi pod ně nevešlo tohle.“ Zvedla jsem sako hříšně drahého kalhotového kostýmu a odhalila zbraň v pouzdře upevněném na opasku.

„Pane bože,“ vyhrkla máma. „Ještě si něco uděláš.“

Táta s Lukasem vyprskli smíchy.

„Střílí líp než my dva,“ konstatoval otec.

Osazenstvo jídelního sálu butikového hotelu Diamond se tvářilo, že snědlo všechnu moudrost světa. Představa minimálně tříhodinové nudy mi přivodila celkem nepříjemnou bolest hlavy. Později mě ale napadlo, jestli spíš nešlo o pozdní reakci na návštěvu mé matky a především fakt, že jsou s tátou zase jedna ruka. Z přemítání nad rodinnými vztahy mě vytrhl povědomý hlas.

„Danielo, co vy tady?“

Marianna Bachmanová.

„Dobrý večer,“ pozdravila jsem ji a ve snaze zamluvit její všetečnou otázku jsem dodala: „Mám pár zajímavých novinek ohledně prstenu. Abych se posunula dál, potřebuji ten soupis majetku rodiny vašeho muže.“

„Něco málo jsem našla u manžela v dokladech. Myslím, že nejvíc toho bude v Näfels. Tam se ale musím vypravit, až

nebude Sonja doma. Poslyšte, nechtěla byste jet se mnou?“ zareagovala.

„Ráda bych, jenže se mi to hodí až příští týden. A taky bych od vás ještě potřebovala jednu věc.“

„Samozřejmě,“ přikývla.

„Nechte prosím udělat kopii toho prstenu. Nebo alespoň klíčku.“

„Klidně vám ho půjčím. To není problém.“

„Je to historický kousek, měl by zůstat v trezoru. Pokud zajistíte kopii, bude to stačit.“

„Zařídím,“ slíbila a začala vyzvídat: „Vy jste tady sama?“

„S kolegou.“

„Někoho hlídáte?“ pokračovala.

„Přece víte, že i kdyby to tak bylo, nemohu vám nic říct. Kolega dostal pozvánku a požádal mě, abych ho doprovodila. To je celé,“ vysvětlila jsem.

Zaslechla jsem sotva srozumitelné „aha“, ale bylo na ní vidět, že mi nevěří. Odešla ke svému stolku a seděla tam zaraženě, dokud si k ní nepřisedl její manžel. Spadl mi kámen ze srdce. Otto Bachman totiž představoval jistotu, že jeho drahá ženuška nebude obcházet známé v sále a vykládat, že se něco chystá, protože jsou uvnitř lidé z bezpečnostní agentury. Zamířila jsem za Lukasem.

„Vypadá to, že tři čtvrtě sálu už zaplatilo. Kellerová by měla vystoupit v devět. To je za dvě minuty. Má to na půl hodiny. Do půl jedenácté by mohli být všichni pryč. Odvezeme trezor a pak tě hodím domů.“

„Při představě, že na mě čeká matka ťukající prstem na hodinky, se mi chce jít někam se napít a ne do postele.“

„Dobrý nápad. Nechám auto ve firmě a vyrazíme.“

„Šla bych do Moods.“

„Jako fakt?“

„Ano.“

„Já myslel, že ty a techno.“

„Raději se zamysli nad tím, čím se vykoupíš. Když už ses pozval.“

„Neprovokuj," zašeptal mi do ucha.

Ozvaly se fanfáry a na pódium se přibelhala madam Kellerová. Říkalo se o ní, že si sbírkou svých manželů zajistila pohádkové jmění, které jí umožňovalo podporovat vdovy a sirotky policistů, hasičů a záchranářů. Těmito filantropickými počiny si ovšem údajně čistila karmu, protože minimálně dva z nich prý neodešli z tohoto světa humánním způsobem. Její půlhodinový monolog by vyřídil i mrtvého, takže když mi po nějaké době Lukas položil ruku na rameno s konstatováním, že jsme to přežili, radostí jsem ho objala. A tahle spontánnost zaskočila nejenom mě, ale i jeho.

„Potřebuju rum," zamumlal a šli jsme balit.

Za hodinu jsme stáli před Moods.

Dnes vstup jen s pozvánkou, hlásal nápis na dveřích.

„Vypadá to, že máme smůlu," podotkl.

Zašklebila jsem se. „Sám velký Lukas Balmer se vzdává?" Vytáhla jsem mobil.

„Ahoj, Enzo. Daniela," pozdravila jsem chlápka na druhé straně linky.

„Lidi, volá mi nejkrásnější holka ve vesmíru," zahulákal.

„Jednou jsi říkal, že za tebou můžu přijít kdykoli," připomněla jsem mu dávný slib.

„No jistě."

„Stojím s kolegou před klubem a nemáme pozvánku."

„Vydrž," pronesl rázně a zavěsil.

Během pár minut se otevřely dveře a vyšel Enzo.

„Zlato, konečně jsi zase našla cestu do mé sluje," zahlaholil a políbil mě na tvář.

„Moc práce, Andílek, táta."

„A chlap," dodal s pohledem upřeným na Lukase.

„To je Lukas. Můj kolega."

„Takže jsi pořád sama?"

„Chlapa mám už sedm let. Jako bys to nevěděl."

„Co budeš dělat, až se Timo v osmnácti odstěhuje?"

„Poslouchej, my jsme se přišli napít, ne na terapii."

„Jako vždycky ostrá. Tak račte."

Cestou do suterénu nám vysvětlil, že pořádá koncert mexického hudebníka Antonia Sáncheze pro zvané. Jenomže už bude konec, protože Antonio má žízeň, tak si ho moc neužijeme.

„Nevadí, my máme taky žízeň," konstatoval Lukas.

Enzo nás posadil ke stolku u zdi, odkud jsme měli dokonalý přehled o dění v místnosti.

„Je tady fotograf. Tak se nelekněte, až vás začne fotit," upozornil nás a odešel.

U číšníka jsme si objednali dva koktejly z kubánského rumu a pomerančové šťávy. Během pár minut Mexikánec dobubnoval a Enzo pustil z desky kubánskou muziku. Lepší výběr k pití jsme si nemohli přát.

„Víš, že jsi mě strašně naštval?" rýpla jsem si do Lukase.

„Čím, prosím tě, kromě toho, že ty mě štveš pořád?"

„Myslel sis, že mám ráda techno."

„Ty máš ráda hlavně rum," zasmál se.

„Na tebe nemám. Už máš dopito."

Mávla jsem na číšníka a pro změnu objednala koktejl s limetkou. Samozřejmě s rumem. Kubánským.

„Zítra se domluvím s Federicem ohledně té cesty a pak objednám pokoje ve Wolfurtu," připomněl mi, na co se mám (ne)těšit.

„Ještě bych mohla sehnat chůvu. Nebo Tima odvézt do Airola ke kamarádce. Mockrát mi to nabízela."

Vzal mě za ruku a poznamenal: „Jestli ti tvoje máma tak hrozně vadí, pojedeme sami s Timem."

„Tak to není. Máma je skvělá, stejně jako táta. Udělali by pro mě a Tima první poslední. Jenom si myslím, že by se neměli zase dávat dohromady. Párkrát to zkusili a vždycky to dopadlo špatně."

„Lidi se mění."

„Často ne tak, jak bychom si přáli."

„Někdy je dobré nechat věcem volný průběh. Třeba budeš příjemně překvapená."

„Anebo zklamaná."

„Tenhle negativní přístup u tebe neznám."

Pokrčila jsem rameny a podívala se na dno sklenice.

„Co vy dva? Vypadáte jako manželé před rozvodem," vmísil se mezi nás Enzo.

„Přines nám ten koktejl s pomerančovou šťávou," snažila jsem se ho odehnat.

„Ještě jsi nedopila."

Otočila jsem do sebe další skleničku. „Kdybys nekecal."

„Ty budeš vypadat," zamrmlal. Během pár minut byl zpátky s láhví rumu a posadil se k nám. „Přece nebudu pořád lítat sem tam."

„Abys nezhubl, viď?" rýpla jsem si.

„Není drzá?" otočil se k Lukasovi.

„Je."

Enzo se zatvářil úlisně. „A krásná."

Lukas neřekl nic, jenom se díval. Jinak než obvykle. Enzo mávl na fotografa.

„Pojď sem!" zařval na něj. „Vyfoť mi tyhle dva."

„Opovažte se," zaječela jsem.

Chlap vztáhl ruce v omluvném gestu a zmizel za sloupem.

„Ty jsi byla vždycky taková fajnovka," odfrkl si Enzo. „Ale tohle je člověk z Vans. Mohl by tě dostat na obálky všech módních časopisů."

„Poslouchej, s tímhle ohromíš možná nějakou šestnáctku, ale mě určitě ne."

„No tak se hned neurážej. Jednu fotku bys mu mohla dovolit. Nechám ji zarámovat a pověsím k tamtěm," ukázal na stěnu za barem.

Klepla jsem ho přes prsty. „Hele, my se známe dlouho a docela dobře, viď?"

„Až tak dobře se neznáme," zamrkal na mě.

„Známe se dlouho a dobře na to, abych si dokázala celkem reálně představit, co ve tvém podání znamená jedna fotka a co s ní uděláš."

„Copak jsem někdy nedodržel slovo?" zanaříkal naoko.

„Pokaždé."

Lukas se zvedl a šel k baru. Naklonil se k jedné z Enzových holek a cosi jí říkal. O minutu později se sálem rozezněla melodie *The Buena Vista Social Club*. Když se vrátil, vytáhl mě od stolu.

„Tak pojď, zkusíme, jestli nám to pasuje i takhle."

Nesmrtelná ča-ča mě strhla. Do tanečních jsem sice chodila už dávno, ale kroky se mi vybavily takřka okamžitě. Na první dobrou jsme vystřihli poměrně obstojné taneční představení.

„Neměl bych vám nasypat drobný do klobouku?" rýpnul si Enzo.

„Tu láhev si odnes a přines nám ještě dva koktejly," požádala jsem.

„Moc se mi to líbilo," zašeptal Lukas.

Chvilku jsme na sebe koukali a mluvili beze slov. Napadlo mě, že odteď už to bude jiné. I když se ke mně občas chová jako k malé holce a pořád si ze mě utahuje, přesto mi po všech stránkách voní, říkala jsem si v duchu. A ta jeho osamělá duše to má nejspíš stejně jako já. Jestli je fakt, že opilci mluví pravdu, a to i beze slov, tak oba lítáme v pořádným průšvihu. Přestalo mi totiž vadit, že je můj šéf, a navíc o osm let starší.

„Tyhle jsou na mě," přerušil moje úvahy nad překvapivým zjištěním Enzo. Postavil před nás další drinky a zmizel.

Lukas se zhluboka napil. Pak se naklonil a políbil mě na čelo a nos.

„Hele, nechte si tu nedělní školu na jindy, kazíte mi tady morálku," zahalekal Enzo od baru.

„Dáme si ještě jednu na cestu," rozhodl Lukas a mávl na číšníka.

„Já už nechci, potřebuju mít zítra, vlastně dneska, čistou hlavu," podotkla jsem s pohledem upřeným na hodinky.

„Asi si začnu myslet, že má ten idiot pravdu," zamračil se.

„V čem, prosím tě?"

„Že jsi fajnovka," usmál se.

„Víš, proč to řekl?" položila jsem řečnickou otázku.

„Jak bych to asi mohl vědět. Je to tvůj kámoš."

„Po pravdě bych ani neřekla, že je to kámoš. Jenom známý. Vlastně náš bývalý klient. Něco potřeboval a ve finále k tomu

chtěl i mě. Nedostal. Od té doby mi to při každé příležitosti připomene."

„My jsme pro něj něco dělali?"

„Před časem mu někdo naboural stránky. Znám se s jeho sestrou. Požádala mě o pomoc. Občas jsem sem zašla po práci na skleničku. Někdy s tátou, když byl Timo u mámy v Praze."

„Nelíbí se ti?"

„Enzo? Ne. Nemám ráda tyhle zženštilé týpky. A nerada bych něco chytla."

„Jak to myslíš?"

„Býval to stálý zákazník v Las Vegas."

„V tom bordelu?"

„Jo. Už tam nechodí. Zato chodí nebo tedy chodil na dermatovenerologii."

„A to víš jak?"

„Od jeho ségry."

Lukas přikývl, pak zašeptal, že si musí odskočit a zmizel v chodbě.

Zvedla jsem se a šla k baru.

„Jsem si teda myslel, že máš na víc," pronesl Enzo, když mi podával účet.

Pozvedla jsem obočí. „Jako třeba na tebe?"

„Vypadá jako tvůj bodyguard."

„A co když právě takového chci?"

„Ne, ty chceš mě, a ještě o tom nevíš," zazubil se.

Mávla jsem rukou na pozdrav a zamířila k vracejícímu se Lukasovi.

„Půjdeme?" řekla jsem.

„Klidně, ale nejdřív zaplatím."

„Vyřízeno."

„Danielo, to nemyslíš vážně," rozhořčil se.

„Jo, myslím. Jdeme."

„To jsem dopadl," láteřil na schodech k východu. „Musí za mě platit holka."

Na ulici jsem si uvědomila, že nevím co dál. Pořád mezi námi viselo ono nevyřčené. Lukas na tom byl nejspíš stejně.

Stáli jsme na chodníku a rozpačitě přešlapovali. Napětí rozčísl až hrom a obrovské kapky deště, které se spustily z nebe.

„K nám to máme blíž," zašeptala jsem mu do ucha.

Pevně mě objal a beze slova jsme se vydali domů. Ve výtahu mě ale přešla odvaha.

„Doufám, že nebude máma vzhůru." Opatrně jsem zasunula klíč do zámku. Předsíní jsme se potichu proplížili do mého pokoje.

Lukas si sedl a prohlásil, že má žízeň.

„Přinesu ti vodu," zašeptala jsem.

Když jsem se vrátila z kuchyně, ležel natažený přes postel a chrápal. Stáhla jsem mu sako, košili a kalhoty. S vypětím všech sil jsem ho posunula tak, abych si vytvořila alespoň minimální prostor ke spaní, i když mi bylo jasné, že v té škvírce neusnu. Nakonec se mi to přece jenom podařilo. Z nastalého spánkového koma mě probudilo Timovo ječení.

„Jé, Lukasi," zahulákal můj milovaný synáček kadencí lodního zvonu a skočil za námi do postele.

Vzápětí nakrčil nos. „Fuuuj, tady to smrdí."

Do dveří nakoukla máma, která vypadala, že každou chvilku omdlí. Hned za ní táta.

„Katko, hlavně tady neškrtej sirkou," zhodnotil znalecky odér v místnosti.

„Timo, padej se umýt, obléct a nasnídat," zaječela máma a práskla dveřmi.

„Už po druhé vedle sebe spíme v jedné posteli," ozvalo se za polštářem.

Rozesmála jsem se na celé kolo. „A pořád nic, viď?"

„Až na to, že si to všichni myslí."

„Kašli na to," doporučila jsem mu a zvedla se.

Vzápětí na to mi hlavou projelo asi tak tisíc střepů.

„Au," zaúpěla jsem.

„Nemáš tolik pít," zachrchlal jízlivě.

„Počkej, až se zvedneš ty."

„Už nikdy."

Zamířila jsem do koupelny a cestou si zobla dva prášky proti bolení hlavy. V kuchyni mi táta podal sklenici, ve které cosi šumělo.

„Rozhodl ses mě zbavit?“

„Právě naopak. Nebude ti špatně.“

„To doufám. Musím zařídit spoustu věcí.“

Na kávovaru jsem namačkala dvojitou porci kávy a nastavila hrnek pod výpusť. V přístroji zachrastilo a za pár vteřin se místností neslo aroma pořádně silné tmavé tekutiny.

„Udělám ti vajíčka,“ nabídla smířlivě máma.

„Houska bude stačit.“

„Kde je Lukas?“ zeptala se.

„Asi ještě usnul.“

„Vy jste spolu…“

„Co maminko…“

„No…“

„Myslíš jako jestli jsme spolu spali?“ sledovala jsem škodolibě, jak matka rudne.

„Ne. Chceme totiž chytré dítě.“

„Danielo, brzdi,“ napomenul mě otec.

„A jak známo, děti počaté v opilosti nevynikají zrovna velkou inteligencí,“ odsekla jsem a raději vyrazila do kanceláře.

Z hromady práce mě probral zvuk hodin nedalekého kostela, odbíjejících poledne. Uvědomila jsem si, že mám hlad.

„Jdu na oběd,“ ohlásila jsem recepční a zamířila do nedalekého bistra.

Cestou zpátky mi došlo, že se Lukas v kanceláři neobjevil a ani se neozval. Ve čtyři odpoledne na mě padla únava. Sbalila jsem se a zamířila domů, kde byla jenom máma s Timem.

„Ahoj, vy dva,“ pozdravila jsem je.

„Mami, pojedeme na výlet,“ prozradil Timo ještě dřív, než jsem si stačila sundat bundu.

„To je prima. A už víš kam?“

Zatetelil se radostí: „K Bodamskému jezeru.“

„A vezmeš mě s sebou?“ sepjala jsem ruce v prosebném gestu.

„Ty přece jedeš taky,“ zatvářil se pochybovačně nad mým zdravým rozumem.

V šest večer mi zapípal mobil.

V životě mi nebylo tak blbě a nikdy jsem nebyl tak šťastný. L.

Takže opilci mluví pravdu, napadlo mě. I když mlčí. My jsme opravdu v průšvihu.

Nejspíš na mě moje rozpoložení muselo být vidět, jelikož máma prohlásila, že vypadám, jako když jsem se v devítce zamilovala do Ríši Navrátila. Na můj dotaz proč odpověděla, že jsem se tvářila stejně připitoměle jako teď. Z jejího vyjádření vyplynulo jediné. Říct, že právě v sobě řeším svůj citový vztah k opilci Balmerovi, by asi nebyl krok správným směrem. Raději jsem se proto vymluvila na únavu a šla si lehnout.

2. Wolfurtská tajemství

Další tři dni jsme se s Lukasem míjeli. Zachytávala jsem útržky informací o tom, v kolik v pátek vyrážíme, kde budeme spát a co budeme jíst. O něco lepší komunikace probíhala s Mariannou Bachmanovou. Sice pro mě neměla repliku prstenu ani soupis majetku, zato si promluvila s manželem, který jí slíbil, že o víkendu zajedou na rodinné sídlo a pokusí se vyhledat co nejvíc podkladů k jejich rodu. V pátek po obědě se za mnou v kanceláři zastavil Lukas.

„Odjíždíme v půl třetí. Máš sbaleno?“

„Jo.“

„Fajn. Tak jedem.“

„Je teprve jedna.“

„Potřebuji se ještě zastavit doma pro tašku.“

Když jsme zaparkovali u něj před domem, zůstala jsem sedět v autě. Beze slova otevřel dveře a vytáhl mě ven. Jakmile za námi zabouchl v bytě a sundal si tričko, začínala jsem tušit, že ten balanc nad propastí už nevybalancuju. I přes obavy z toho, co bude, jsem si současně přála, aby nepřestal. Očividně to neměl v plánu, protože mě k sobě přivinul a políbil. Ne na čelo jako hodný strýček, ale jako kluk svoji holku. Přitom se mi pokoušel rozepnout halenku s nejmrňavějšími knoflíčky pod sluncem. Luxusní nadčasová blůza stála spoustu peněz a nesla označení sexy. Vzhledem k naléhavosti vzájemných potřeb a neschopnosti ji rozepnout se měla spíš jmenovat cudnost. Nakonec Lukas zabral a půlka knoflíků se rozletěla po kuchyni, kam jsme se mezitím vzájemně dostrkali. Romantiku včerejšího večera vystřídalo erotické dusno. Zrychlený dech umocňoval napětí, které jsme potřebovali uvolnit. Ne jen tak, ale právě jeden s druhým. Zatímco jsem bojovala s jeho knoflíkem od kalhot, sundal mi podprsenku a znovu mě pevně přitiskl na nahou hruď. Bylo to elektrizující, animální a podle tlukotu mého srdce možná až život ohrožující. Nezáleželo mi na tom. A pak přišla pomlka před grande finále. Nejdřív zazvonil telefon.

„Měl bys to vzít," zašeptala jsem mu do ucha.

Zavrtěl hlavou a přidal na naléhavosti jemným kousnutím. Nejdřív do krku, pak do koutku rtů. Překvapilo mě to a současně vybudilo k odvetné akci. Na oplátku stiskl víc. Vrátila jsem mu to. Když se mu konečně podařilo rozepnout druhou část knoflíků na mých džínách, ozvalo se zvonění. Tentokrát u dveří. Oba jsme ztuhli. Zvonění vystřídalo klepání.

„Pane Balmere?" zapištěl pronikavý ženský hlas.

Lukas cosi zabrblal, zapnul si kalhoty, natáhl triko a šel otevřít. Rychle jsem se oblékla a čekala, co se bude dít.

„Dobrý den, paní Hofmannová," pozdravil.

„Proč mi neberete telefon?" zahartusila žena.

„Děje se něco?"

„Ano. Tady máte výpověď z nájmu. Potřebuji, abyste byt do měsíce vyklidil," oznámila mu rázně.

„Z jakého důvodu?“

„Prostě ho potřebuji.“

„Podívám se do smlouvy a ozvu se,“ řekl a práskl dveřmi.

„Baba jedna hnusná,“ ulevil si v předsíni.

Vyšla jsem z ložnice.

„Promiň,“ povzdychl si a objal mě.

„Máme ještě trochu času. Mrkni do té smlouvy.“

„Nechce se mi, raději pojedeme koupit novou košili.“

„Zaprvé je to halenka, zadruhé se na ni vykašli.“

Sáhl do přihrádky stolu a vylovil šedé desky. Chvilku listoval papíry.

„Tak baba mě bohužel vyhodit může. Smlouvu připravila Elena a já jsem ji nezkontroloval. Moje chyba.“

„Kdo je Elena?“

„Moje sestra.“

„Nikdy jsi o ní nemluvil.“

„To bude nejspíš tím, že bydlí v San Pauls.“

„V Jižním Tyrolsku?“

„Znáš to tam?“

„Trochu. A ona rozumí smlouvám?“

„Jak vidíš, tak ne. Je sice taky vystudovaná právnička, ale raději pomáhá našim ve vinařství. To jí jde líp než sepisování smluv.“

„Tvoji rodiče mají vinařství?“

„Jo, a už pojď.“

Spodní část halenky jsem si svázala do uzlu a zapnula horní knoflíky, které jediné přežily naše erotické intermezzo. Zbytek jsem přikryla bundou. Ideální stav na to, abych se vyhnula zbytečným matčiným dotazům. Cestou domů Lukas přibrzdil u chodníku, a než jsem se stačila vzpamatovat, zatáhl mě do butiku Claudie Bertini. Vybral jednu z jejích úžasných, hříšně drahých halenek a poslal mě do kabiny si ji vyzkoušet. Padla mi jako ulitá. Rychle zaplatil a jeli jsme k nám.

„Je půl třetí a pět minut,“ oznámila nám máma direktivním tónem, když jsme se vřítili do předsíně.

„Zácpa,“ utrousila jsem.

„Co se vám stalo?“ zatvářila se poněkud vyděšeně.

Oba jsme po sobě mrkli. Kousnutí lehce zmodrala.

Zalhala jsem bez mrknutí oka. „Narazili jsme na sebe v tělocvičně.“

„To nemůžeš chodit třeba na pilates?“ zareagovala skoro plačtivě.

Vyprskla jsem smíchy a vzápětí po mně Lukas.

„Katko, nezdržuj. Jedeme,“ zavelel táta.

Timo venku prohlásil, že chce jet s námi.

„Myslel jsem, že si promluvíme,“ zašeptal mi do ucha Lukas.

„S tím počítám,“ přikývla jsem.

Nastoupili jsme a Lukas s lehce zmateným výrazem v obličeji nastartoval. Timo nám nadšeně líčil, jak se těší na výlet, a pak se skoro rozplakal, protože jeho kamarád přišel o tatínka.

„Co se mu stalo?“ zajímala jsem se.

„Odstěhoval se. Bude se s jeho mámou rozvádět.“

„To je smutné. Nechceš si pustit pohádku?“ navrhla jsem.

Spokojeně přikývl, otevřel tablet a nasadil si sluchátka.

„Chtěl sis promluvit,“ naklonila jsem se k Lukasovi.

„Chtěl, ale myslím, že k tomu budeme mít večer lepší příležitost.“

„Já bych ti ráda něco navrhla,“ pokračovala jsem.

„Danielo, myslím, že Timo je na tohle téma ještě malý,“ odbyl mě.

„Nech mě domluvit.“

„Zase drzá.“

„Tak já ti chci něco navrhnout, abys nemusel spát pod mostem, a ty na mě takhle.“

Vzal mě za ruku a políbil z vnitřní strany zápěstí. Zašimralo to až v podbřišku.

„Jak víš, náš byt je velký. Každý máme jeden pokoj a ještě pracovnu. Než si seženeš něco, co se ti bude líbit, pojď bydlet k nám. Pracovnu téměř nepoužíváme, budeš tam mít soukromí. Jenom musíme vyřešit postel.“

„Nevím, jestli by se to Federicovi líbilo,“ řekl potichu.

„Občas mívám pocit, že táta tě má raději než mě," pronesla jsem naoko smutně.

„Chce pro tebe jenom to nejlepší."

„To jo," kývla jsem ve snaze nesmát se při vzpomínce na to, jak mi táta nedávno Lukase vnucoval.

„Katka by rozhodně nebyla nadšená," napadlo ho.

„Máma v pondělí odjíždí. Když se konečně přiznali, že to spolu zase táhnou, počítám, že se tady objeví tak za měsíc. Dřív ne, jelikož musí taky někdy pracovat. Jestli ovšem táta nepojede za ní."

„Lukasi, ty budeš bydlet s námi?" ozvalo se ze zadní sedačky.

„Chtěl bys?"

„Jóóó," zaječel Timo nadšeně.

„A opovaž se protestovat," uzavřela jsem debatu.

Hned jak jsme zaparkovali před Wolfurtem, vyletěl Timo z auta, běžel k našim a hulákal na celé nádvoří: „Lukas u nás bude bydlet!"

„No konečně," rozzářil se otec.

Máma se zděsila: „Cože?"

„V klidu, mami. Po cestě jsme řešili Lukasovy potíže s bytem a Timo si to nejspíš špatně vyložil," snažila jsem se ji uchlácholit.

Táta se rozesmál. „Ta čarodějnice ještě neskousla, že jsi její dcerunku poslal do háje?"

„Prosím?" zarazila jsem se.

„Klid," zašeptal mi Lukas do ucha a vyrazil k recepci.

Zámek Wolfurt nabízel v jedné části hotelové služby a v druhé prohlídkový okruh. Hoteloví hosté po něm mohli chodit večer bez průvodce. Napadlo mě, že to je ideální příležitost se pooohlédnout po nějakém vodítku, které by naznačilo vztah Bachmanů k tomuto místu. Ze dvou pokojů, které Lukas zamluvil, si máma vybrala ten v přízemí. Měl jednu vadu na kráse, přistýlku. S kým bude spát Timo, bylo v tu chvíli jasné. Když si uvědomila důsledky svého rozhodnutí, vzala mě stranou a zašeptala

mi do ucha s takovou kadencí, že to musel slyšet i vrátný na parkovišti: „Doufám, že zase nepřijdeš do jiného stavu. Dvě děti za svobodna, to bych nepřežila. Až si tě vezme, mějte jich třeba pět. Já se o ně ráda postarám."

„Ježíši, mami. To, že vedle někoho ležím v posteli, ještě neznamená, že s ním spím."

„No to ti tak budu věřit. A jemu taky. Jenom se na tebe klepe."

„A dost. Když budete chtít jít večer s tátou na skleničku, tak mi zavolej. Seběhnu za Timem."

Otočila jsem se na podpatku a odešla k hotelovému baru. Zezadu mě objaly dvě svalnaté ruce.

„Rum?" zašeptal mi do ucha Lukas.

„Jo. Tuhle přednášku potřebuju spláchnout," povzdychla jsem si.

„Slyšel jsem."

„Vezmu Tima a půjdeme se před večeří projít. Přidáš se?"

„Jasně."

Sešli jsme do členité zahrady, která se táhla podél celého zámku. Staré keře vytvářely zajímavá zákoutí a v horkém létě nepochybně i příjemný stín.

„Nestálo by za to všechno nafotit? Doma si pak můžeme v klidu prohlédnout nejenom stavbu, ale i tenhle prostor. Třeba bychom na něco přišli."

„Dobrý nápad," přikývl Lukas.

U vchodu na zámecké nádvoří si nás zvědavě prohlížela skupinka mladých lidí. Když jsme kolem nich prošli, pozdravili nás.

„Zažil jsi, že ti někdo na ulici jen tak řekl dobrý večer?" otočila jsem se k Lukasovi.

„Ne. Asi si nás s někým spletli."

V hotelové restauraci nám číšník nabídl oddělený box.

„Tady budete mít klid," poznamenal.

„Jak to myslíte?" vyhrkla jsem.

„Známí lidé vždycky chtějí soukromí," řekl.

Podívali jsme se s Lukasem po sobě.

„Máte pocit, že nás odněkud znáte?" zeptala jsem se.

„No jasně," zareagoval a vytáhl z kapsy mobil, otevřel internet a stránky bulvárního plátku *Express*. Na titulní straně byla moje fotka z Moods a přes ni titulek: *Denis Hoppe našel svoji múzu. Jenže je zadaná*. Na dalších fotkách mě Lukas objímal a líbal na čelo, nos a krk.

„Ten šmejd," vztekala jsem se.

„Koukám, že tvůj kamarád Enzo má smysl pro humor," odtušil Lukas.

„No, já se teda nesměju."

„Nebudeme si s ním kazit víkend. Cestou zpátky se domluvíme, co mu provedeme. Souhlasíš?"

„Doufejme, že moc lidí *Express* nečte," přála jsem si.

„Katka už ho nejspíš zhltla," strčil do mě ramenem a ukázal ke vchodu do restaurace, kde stála brunátná máma.

„Danielo, jak mi vysvětlíš tohle?" spustila, když se přihnala ke stolu.

„To jsou fotky, mami."

„Co si pomyslí to nebohé dítě, až je uvidí?" pokračovala.

„Že jsou krásné a oběma to tam moc sluší," zhodnotil Hoppeho veledílo táta.

„Za tenhle podraz může Enzo," přiznala jsem.

„Dauro? Možná bys měla přehodnotit svoje návštěvy v Moods," podotkl otec.

„Stalo se," pokrčila jsem rameny.

Objednali jsme si jídlo a po večeři jsem odvedla Tima k našim do pokoje. Když se umyl, převlékl a zalezl si do postele, místo pohádky se mě pořád vyptával, kdy se k nám Lukas nastěhuje a jestli bude spát u něj v pokojíčku. Napadlo mě přitom, jak velká je škoda, že dospělí neumějí se svými city zacházet stejně bezprostředně jako malé děti. Táta s mámou mě vystřídali asi o hodinu později. Timo už naštěstí spal.

„Lukas na tebe čeká venku v zahradě," zašeptala máma.

Zděsila jsem se. „Mami, doufám, že jsi ho nebombardovala nevyžádanými radami."

„Maminka ho poučila o plánovaném rodičovství natolik razantně, že následující dvě noci strávíš jako jeptiška," rozesmál se otec.

„Panebože," zaúpěla jsem a raději odešla.

Překvapilo mě, jak krásně je zahrada osvětlená. Lukas seděl na lavičce hned na kraji.

„Omlouvám se za mámu," poklepala jsem mu rukou na rameno.

„Počkáme do deseti a pak projdeme druhé křídlo. Máš v mobilu baterku?" zeptal se.

Přikývla jsem.

„Ze záznamů jsem zjistil, že zámek několikrát vyhořel a proběhlo tady pár velkých rekonstrukcí. Dá se předpokládat, že všechny skrýše už někdo objevil. Takže se na prohlídce budeme dívat po vystavených předmětech."

„Jasně, šéfe."

„Danielo, musím ti něco říct," pronesl vážným tónem.

„Uvědomil sis, že to byla chyba? Že se k nám nenastěhuješ?"

Dlouze se na mě zadíval a pak mě objal.

„Nesnáším kondomy," zašeptal mi do ucha.

„Máma ti promlouvala do duše, viď."

„Hlavně mi vysvětlila, že mít dceru čekající už druhé dítě za svobodna by byla její společenská degradace."

„Je mi to líto."

„Miluju svobodné matky."

„Nesnáším latex a neberu antikoncepci," kontrovala jsem a posadila se mu do klína.

„Neprovokuj," kousl mě do lalůčku.

„Mimochodem, co bylo s tou dcerunkou?" Vzpomněla jsem si na otcovu poznámku.

„Kamarádka mojí sestry. Taková barbína. Dohodila mi ten byt. IQ prvoka a bez šminek jsem se jí jednou dokonce lekl. Levá na práci i v posteli. Vsugeroval jsem jí, že má na víc, takže mě po třech měsících vyměnila za ještě starší model. Její matka, kterou po dnešku už znáš, mi chodila brečet za dveře, že je to jenom dočasné. Bohužel mě neustále šmíruje, takže jí

neuniklo, že jsem si v poslední době dvakrát přivedl do bytu stejnou slečnu.“

„Koho?“

Se zaúpěním mi zabořil hlavu do hrudi.

„Takže za ten vyhazov můžu vlastně já,“ zamyslela jsem se nahlas.

„Vzhledem ke tvé nabídce si říkám, jestli bych bábě neměl spíš poděkovat.“

„Je půl desáté,“ zkontrolovala jsem hodinky.

„Zastavíme se v baru a pak vyrazíme,“ řekl.

Zvedli jsme se a zamířili zpátky do zámku. Několik lidí se s námi chtělo vyfotit, další se ptali, jak jsem se seznámila s Denisem Hoppem a jestli jsme s Lukasem manželé. Na první otázku jsem odpověděla, že se musí zeptat Denise Hoppeho, a na druhou, že svátost manželství je intimní věc. Lukas mávl na barmana, objednal dvě skleničky rumu a láhev s sebou. V pokoji jsme se oba shodli, že celebritám není co závidět. Večerní prohlídkový okruh sestával ze dvou tras. Hlídač, chlápek starší než můj dědeček, se nabídl, že nám udělá výklad. Lukas přikývl a vrazil mu do ruky pár drobných. Vzhledem ke šplhání po úzkých točitých schodech mě napadlo, že máme do rána o zábavu postaráno.

Během své dlouhé historie trvající od začátku třináctého století prošel zámek řadou stavebních úprav. Poslední majitelé, rodina Schindlerů, evidentně dělali, co mohli, aby stavbě vtiskli přívětivou tvář a nezmrzli v ní. Stěny obložené dřevem měly dům nejspíš zateplit, vestavěné police snížit vybavení nábytkem, aby v místnostech zůstalo více světla. Jestli se jim to povedlo na tehdejší dobu, těžko říct. Na mě působila atmosféra prohlídkových prostor pochmurným dojmem, nehledě na to, že tam bylo docela chladno.

„Každý zámek má svoje tajemství, příběhy, pověsti. Určitě se něco vypráví i o Wolfurtu,“ zapředla jsem hovor s hlídačem.

„Ale to víte, že ano,“ usmál se stařík.

Došoural se ke skříňce, ze které vyndal láhev s jakousi průhlednou tekutinou a tři skleničky.

Kývl ke stolku u okna. „Posaďte se.“

Sám se uvelebil na jedné z židlí a nalil nám. Podle vůně to vypadalo na nějaký pořádně silný destilát.

„Asi tak v polovině šestnáctého století tohle místo koupil opat Kilian ze Sant Gallen,“ spustil. „Byl to trochu rebel, neustále se snažil o změny starých pořádků, což se nelíbilo některým lidem. Prý umřel pádem z koně do řeky. Tělo se nikdy nenašlo a po čase se začalo říkat, že každý rok v den smrti klepe na wolfurtskou bránu. Ta jediná je totiž původní.“

Odmlčel se, napil a pokračoval: „Po Kilianovi tady bydlel další opat Diethelm. Ten byl údajně natolik zbožný, že dokázal trestat za sebemenší prohřešek proti církvi svaté. Všechny služebné, které sem přišly do služby, se prý už domů nikdy nevrátily. Při jedné z rekonstrukcí se prý našel ve sklepení masový hrob. Byly v něm ztracené služebné a jejich děti. Podle dochovaných záznamů se Diethelm na sklonku života zbláznil. Čert ví, co bylo příčinou. Když se ale má stát ve Wolfurtu něco ošklivého, zjevuje se na cestě k zámku průvod zavražděných dívek s novorozeňaty.“

Znovu se odmlčel a napil. Pohlédla jsem na Lukase. Mrkl na mě, vzal si skleničku a obrátil ji do sebe. Vzápětí se prudce rozkašlal.

„Ale chlapče,“ pokáral ho děda. „To musíte jen tak ucucávat.“

Sáhla jsem po skleničce stojící přede mnou a opatrně přivoněla k jejímu obsahu. Už jen samotná vůně by musela probudit mrtvého, napadlo mě. Strčila jsem do tekutiny špičku jazyka. Pálilo to jako sto čertů.

„No a díky těmhle dvěma má Wolfurt víc negativní energie, než je zdrávo,“ navázal stařík na své předchozí vyprávění.

„Pak zámek vždycky někdo koupil, přestavěl a buď umřel, nebo ho musel prodat. Pojďte se na něco podívat.“ Namáhavě se zvedl a odšoural se na konec místnosti, kde závěs skrýval masivní dveře. Otevřel je a prošel dlouhou chodbou k dalším dveřím, chráněným bezpečnostním kódem. Za nimi se nacházela kruhová místnost plná vitrín se starožitnostmi.

„Vypadá to, že jsme ve věži,“ pošeptal mi Lukas.